

Преди векове, още във времената на монархиите в Европа, живял един стар, но все още добре изглеждащ магьосник на име Виторио. Бил роден в италианските земи, но обичал да пътешества. В последните години от живота си обаче магьосникът се замислил, че бе дошло времето да остави поколение, което да поеме неговият магьоснически завет.

Тръгнал затова Виторио по широкия свят - да си търси съпруга. Искал обаче някоя, която да го желае заради самия него, а не заради вълшебствата и богатствата, с които той можел да я засипе - затова и мисията му била много трудна. На толкова възрастен човек като него превзетите човешки човешки често гледали с пренебрежение ако не знаели истинската му същност - а той я криел умело.

И ето, че един ден, когато пътят на Виторио минавал през Новия свят, той срещнал Бернадет - жена, по която не можел да предполага колко луд щял да бъде. Тя била неустоима красавица, дъщеря на френски търговец и английска дама от висшето общество. Наскоро бе дошла в Новия свят да търси нов път за своя род - и, за жалост на магьосника, още по пътя си с кораба насам се бе запознала с един млад хубавец на име Джак, който пък бил роден из американските земи и сега за пореден път се връщал там след временен престой в Англия.

Тъй красиви в своята любов, тъй невинни в преходът към нейното задълбочаване били тази девойка и този момък... Виторио, престарял, белокоп и белобрад, на предела на силите си, не можел да се бори за сърцето на Бернадет - но той вече я обичал тъй силно, че се чувствал неспособен да я остави просто така. Затова решил да стори немислимото.

Сближил се Виторио със семействата на Бернадет и Джак - като приятел, на когото те да имат доверие. Но един ден предал това доверие към тях без те дори да се усетят - омагьосал нищо подозиращия американец и го накарал да потърси страст в обятията на младата компаньонка. После сторил тъй, че наивната им обща възлюбена да хване своя избраник в компанията на леката дама - а Бернадет, щом видяла своя любим да ѝ изневерява, огорчена побягнала без да каже и дума. Този бил удобния момент за коварния магьосник да я оплете в мрежите си - той ѝ предложил съчувствие и подкрепа, но всъщност търсил много повече.

В същата тази съдбовна нощ, когато гръмотевична буря вилняла извън къщата, Виторио предложил на Бернадет омагьосана напитка, с която да я накара да се отпусне. Все още крехка и ранима, но същевременно подвласно на вълшебното питие, тя се предала пред въпреки всичко съществуващия му подмолен чар - и била негова за нощта. Така, след своята интрига, магьосникът все пак получил ласките на жената, която обичал - и нейното желание било истинско, макар и леко подправено от неговите тайни деяния.

Ала когато се събудила на следващата сутрин, Бернадет, вече осъзнала се, изпаднала в криза щом си припомнила какво бе сторила предната нощ с мъжа, когото зачитала просто за свой приятел. Побягнала, а Виторио не я последвал - решил да ѝ даде време да помисли над чувствата си. Не предполагал обаче, че по същото това време Джак, който така и не бил съгрешил напълно с компаньонката, разбрал повече за

неговата истинска същност - именно от нея, леката дама, която веднъж тайно била видяла прикрития магьосник да служи с вълшебствата си. Джак набързо навързал събитията, включително и нелогичната си спонтанна страст към жена, която не била неговата Бернадет, и осъзнал истинските намерения на Виторио. Бързо отишъл при все още потиснатата заради собственото си деяние европейка и ѝ разказал всичко - което я накарало да се почувства още по-виновна. Въпреки това тя решила да бъде честна със своя любим и да му признае как бе съгрешила с коварния магьосник след като той бе нагласил нещата така, че да са в негова полза. Но Джак, с доброто си сърце, ѝ простил, въпреки огорчението си.

Двамата решили да избягат от Виторио - затова хванали още първия кораб обратно за Европа. Било твърде късно, когато магьосникът разбрал за бягството им - а по това време той самият вече се чувствал толкова слаб и немоицен, че решил да не ги последва обратно на другия континент. Отишъл все пак на пристана - същия онзи, който и до днес стои гордо там, в съвременния град Уест Порт. Загледал се в своята любима Бернадет, която отплавала с кораба в далечината - загледал се в нея и се усмихнал. Защото магьосническата му душа усетила, че тя вече носила дете в утробата си.

Изпълнил последната мисия на живота си, Виторио се проснал там, на пристана, и издъхнал.

Минали се дни и ето - Бернадет и Джак стигнали до английските земи. Чак там жената с ужас сама установила, че неколкото ѝ прилошаване по време на пътя вероятно не се бе дължало на плаването с кораба - а на факта, че тя чакала бебе. Възлюбеният ѝ, макар и също покосен от мисълта, че от онази греховна нощ цял да остане един вечен спомен, който да свързва Бернадет с манипулативния магьосник, се съгласил да отгледа детето с нея като свое. А за да бъде запазено доброто име на дамата, двамата дори бързо се венчали - тъй или иначе душите им от край време реално копнеели да достигнат до този миг.

Ала бедите във вече съвместния живот на тези двама влюбени не приключили. Точно по това време, нечестив поданик на английския трон решил да участва в подмолен план по отстраняването на тогавашния крал, за да завземе властта - и временно му се получило. Това довело до невиджани гонения на всеки, който няма у себе си чиста английска кръв - а герои с частично френско потекло и с потекло на 'замърсената' според узурпатора кръв от Новия свят били сред най-ярките кандидати да завършат на бесилото или кладата. Предстоящото до няколко седмици да се роди чедо на Бернадет от италианския магьосник пък съвсем нямало шанс - затова тя и Джак взели решението отново да побягнат, за да спасят себе си и детето. Този път те решили да отидат на югоизток - прекосили Средиземно море и се насочили към далечните египетски земи. Но по пътя на кораба претърпяли още едно нещастие - коварна русалка от дълбините си харесала Джак и пожелала да го привлече при себе си. За тази цел тя направила така, че корабът да се удари в една повдодна скала и така да му се наложи да акустира по спешност при бреговете недалеч от Картаген в Тунис. Джак, веднъж озовал се по-близо до водите, вече нямал шанс пред омайния чар на песента на русалката - тръгнал като хипнотизиран към нея и потънал в дълбините. Бернадет, уви, твърде късно забелязала това и не могла да го спре навреме - пред ужасения ѝ поглед той бил завлечен към дълбините от лапите на злоещата русалка... и съпругата му повече не го видяла.

Покосена от невиджана печал, красивата вдовица започнала да се побърква. Затова тръгнала да върви из необятната пустиня - без храна, без вода. За радост по пътя срещнала хора, които ѝ помогнали да оцелее, а по този начин оцелял и плодът в нейната утроба.

Така Бернадет неусетно стигнала до началната дестинация на нея и Джак - Египет. Ала веднъж озовала се на това място, клетата красавица се почувствала дори още по-зле като си спомнила какви копнежи били имали тя и нейния съпруг за живота си тук. А в това си влошено състояние жената отново била уязвима за манипулациите на нечестивите.

Малко преди да е стигнала до Кайро, Бернадет започнала да ражда. Да изроди бебето ѝ помогнала една привидно мила европейка на нейната възраст, Патриция, която твърдяла, че била дошла тук, за да помага на бедните - но всъщност въпросната дама бягала от закона. Когато на бял свят се появила рожбата на Бернадет - малко момченце, което вътре в утробата ѝ също било изстрадало толкова много, усещайки неволите на майка си - Патриция изведнъж решила, че също искала да бъде майка на това миловидно същество.

Затова, след като родилката му се полюбувала няколко минути, акушерката взела бебето и я излъгала, че отива да го повие - но вместо това побягнала с него из пустинята. Бернадет, която бързо схванала лъжата, мигом хукнала след нея и, макар и да била безумно слаба и изтощена, успяла да я настигне със силата на майчината воля. Двете се сбили напред пясъците, а по време на битката Патриция ударила главата си на един издаден камък и издъхнала. Отново събрала се с чедото си, другата жена тръгнала в произволна посока, тъй като в преследването на похитителката бе загубила напълно ориентацията си. Същевременно здравословното и психическото ѝ състояние се влошили пагубно - по едно време тя просто се сгромолясала сред пясъците и започнала да говори разни несвързани неща, но през цялото време не спирала да притиска чедото си плътно до себе си, решена този път да не позволява на нищо и никой да ѝ го отнеме.

Цяло едно денонощие по късно двама добри старци - мъж и жена - открили нея и бебето в това безпомощно състояние. Не изглеждало на жената да ѝ остава още много, но за бебето имало надежда. Затова старците завели (Бернадет по-скоро завлекли, тъй като на крака тя сама повече не можела да се вдига) в своята бедна къщурка в малко пустинно градче недалеч оттук. Там, положена на легло, на своя смъртен одър все още красивата европейка им разказала своята история в някои от малкото мигове, в които съзнанието ѝ отново било адекватно. А точно преди да поеме последния си дъх, Бернадет се пресегнала към бебето в кошарката встрани, помилвала го и му дала и име - Клод, като нейният баща. Тогава издъхнала.

Добрите старци, макар и натъжени заради тежката съдба на жената, скоро я погребали и решили да отгледат детето ѝ като свое. Дори не предполагали колко много бе дицели да си навлекат по този начин.

Всъщност, още от израстването си в утробата на Бернадет, бебето Клод не просто усещало теглото, през което преминавала майка му и важните за нея хора - благодарение на свръхестествената си същност като наследник на магьосник то дори разбирало много от тези причини още преди дори да е достигнало етапа, в който едно човешко създание би било способно да разбира такива неща. А това постепенно породило в неговата душа омраза. Небивала омраза към този тъй коварен свят, в който му

предстоило да се роди. Свят, в който всеки бил склонен да преследва личните си интереси с цената на толкова много други страдания. Свят на непрестанни измами и... интриги.

Така, макар и да се родило с обичайния миловиден вид за всяко бебе, това създание още с началото на съществуването си било изпълнено с толкова много мрак, който нямало как да не се развие в нещо пагубно.

А с годините, в които го отглеждали, двамата старци първи установили с ужас в какво се превръщал Клод. Още на двегодишна възраст той започнал да убива животни за наслада, а не защото било нужно. По време на игрите с другите деца в градчето, средствата му за надмощие не били просто нечестни - те понякога завършвали с насилие.

Така се стигнало до един ден, в който останалите жители на местността се обединили и заявили желание това дете да напусне този край. Тогава Клод бил само на шест години и нямало как двамата добри старци да го оставят да си тръгне просто така - затова, макар и изпълнени с тревога от представите на какво друго бил способен той, те тръгнали с него из египетските пустини.

Въпреки злоеца си същност, Клод все пак проявявал и някои мили чувства към света около себе си - най-вече към възрастните мъж и жена, които го отглеждали като свое чедо. Макар и да се държало твърде грубо дори с тях през повечето време, момчето изпитвало привързаност към тях - затова и сърцето му посърнало в още повече мрак, когато след две години скитане из пустините те, до голяма степен заради възрастта си, не издържали и се споминали само през няколко седмици разстояние.

Останал напълно сам и загубил и последната частица милосърдие у себе си, Клод напълно се отдал на злото. Вече осем годишен, той до известна степен вече се бил научил да се справя и сам в жестокия свят, в който давал всичко от себе си, за да бъде все така коварен и безскрупулен с всичко друго, както животът се бе отнесъл с кръвната му майка навремето.

С годините обаче Клод се научил да е по-галантен в своите деяния. Вместо да пролива кръвта на другите в директна хватка, той осъзнал, че му доставяло много по-голямо удоволствие да съсипе животите на околните по далеч по-изкусни и интригантски начини, в които той постепенно влагал и елементи от магическите си способности, които с времето развивал. Искал жертвите му да са напълно неподготвени за бедите, които ги сполетявали - така плачът им бил дори още по-сладък за него.

Така в следващите години и десетилетия не един съпруг загубил своята съпруга и не една съпруга загубила своя съпруг поради смразяващи кръвта обстоятелства. Не едно дете било отделено от родителите си по немислим начин, не едни родители погубвали собственото си дете, уловени в капан, за чието съществуване дори не можели да се осъзнаят...

Ден след ден мрачните наслади в живота на Клод ставали все повече и все повече, а същевременно и свръхсилите му се развили до толкова, че той неусетно започнал да копнее за нещо... по-мащабно. Нещо, което по паранормален начин да обвърже негативната енергия от всевъзможни интриги на хората по целия свят... и така да гарантира на този навеки жадуващ за чуждите страдания тъмен магьосник надмощие в дори още по-неподозирани размери...

- И ние сме част от този негов план!?

Селесте слушаше и не можеше да повярва. Тя и Трой понастоящем се намираха в малко, не съвсем стабилно убежище между близките заснежени скали, което по-възрастните съпрузи Годхънт си бяха съградили по време на престоя си тук в последно време.

Четиримата седяха на импровизирани столове, съградени от камъни и пръчки, а Аврил тъкмо бе завършила своя покъртителен разказ.

Навързали поне донякъде историята за създаването, раждането и израстването на мрачния Клод, а и превръщането му в безскрупулния злодей, който бе той днес, Трой и Селесте се спогледаха пребледнели. Не им се искаше да го признаят, но се налагаше - те неволно, но и чрез своите собствени действия на нищо подозиращи хора, бяха подпомогнали мащабния му план. План, който обаче съвсем не им бе никак ясен, затова мъжът от двамата побърза да попита своите баба и дядо:

- Но какво точно може да получи този зъл магьосник като затвори четирима ни Тук!?

Георги и Аврил също се спогледаха, с въздишки.

- Ние самите все още не сме напълно наясно с главната му цел - отговори тихо главата на семейство Годхънт, поклащайки глава. - Всъщност може би нямаше да узнаем нищо предварително ако един ден не бяхме сънували един и същи сън. Знаете, че двамата с Аврил, благодарение, на магическата връзка помежду си, от край време имаме способността да се срещаме дори в сънищата си. Е, именно така една нощ попаднахме на неочаквано място - свят, който сякаш бе изпълнен както от сияйни, така и от мрачни облаци. Вървахме из него известно време, а накрая стигнахме до една порта, която щом я отворихме... за първи път видяхме силуета на Клод, в гръб. Шепнеше някакви несвързани думи - които все пак съумяха да ни дадат някаква подсказка, на база на която да сме сигурни, че това не беше просто сън.

- А беше предупреждение, което *някой* ни изпращаше - продължи Аврил. - А ние, разбира се, веднага се заехме с този необичаен случай. Започнахме да правим мащабно проучване на база на думите на Клод от съня ни - а те донякъде бяха обвързани както с плана му, така и с някои от делата, които бе извършил през годините. Тръгвайки назад в историята, разбрахме всичко, което ви разказахме току-що, от какви ли не записки на хора през вековете. Установихме също така, че въпреки мощта, която бе съумял да развие във времето, Клод все пак получил ревностна опозиция от други силни хора във времето. Именно една група от самоотвержени такива един ден успели да създадат нещо като магически затвор, в който да го заключат. Ставало въпрос за пространство като това, в което се намираме ние в момента - което да е част от истинския свят, но по същото време да е напълно изолирано от него и контакта с всичко извън него да е на практика невъзможен.

- Същите тези герои обаче подценили някои вече създадени връзки на Клод с останалия свят. По време на десетилетията, в които той сеел разруха из земите и моретата, а същевременно у него назрявала идеята и за по-мащабния му план, той се бил подсигурил, че винаги ще има достатъчен контакт с тях, като обвързал същността си с различните континенти по... специален начин. Създал няколко саркофага, визуално съдържащи различни черти от множество такива от гробниците на някогашните владетели от Новото царство, в които той припознавал себе си и своята мощ най-много... Оттам нататък, дори и пленен в специално подготвения за него затвор, той имал някакво влияние

със света извън него - и винаги щял да има докато поне един от онези саркофази оставал цял целеничък. А Клод се грижил и за това във времето си на плен - отново с някои интриги и манипулации, макар и от разстояние и макар и не с толкова пряка сила, той подбутвал различни индивиди със свободна воля да вървят по стъпки, насочени от него. Така постепенно съградил и плана за своето освобождаване...

- В който явно сме му помогнали, откривайки всичките саркофази - изрече тихо Селесте, едновременно със самоирония и чувство за вина.

На Аврил и Георги им се искаше да приповдигнат нейното настроение като обортят това нейно твърдение, но... уви. То бе твърде свързано с истината, отколкото на всички им се искаше. Затова по-възрастните съпруги просто се спогледаха, а след това жената от двамата пресегна ръцете си и ги положи върху тези на снаха си.

- Нямаше как да знаете за това. На нас самите изначало ни бе безумно трудно да открием цялата тази информация, която току-що ви споделихме. И ако някой е виновен, всъщност, то това сме ние двамата, задето не споделихме с никого за този странен случай и решихме да се впуснем сами в него - а така и ние самите бяхме подмамани от Клод да се озовем в този наш затвор, но не като открием саркофазите, което чрез някаква специална негова схема е довлякло вас тук, а него най-накрая е изпратило навън... а като просто влязохме в езерцето на двора си.

- Уилям... той ви е видял... Не се е заблудил... - прошепна Трой.

- Да, но и за него и неговите действия Клод предварително се беше погрижил от разстояние да не могат да бъдат достатъчно ефективни. Или поне ние така си мислим - защото, както вече ви казахме, цялата картинка все още не е напълно изяснена и пред нас. Не можем да си обясним какво ни караше и ние самите да бъдем толкова потайни в случая - дали беше нежеланието да въвличаме и други хора в този потенциано опасен сюжет, дали беше усещането че предимно на нас бе възложена тази величествена мисия или може би беше нещо друго, нещо много по-коварно, с което Клод ни е омаял без да се осъзнаем... Не знам дали и някога ще разберем. Но знаем, че според нашите проучвания именно да влезем в езерото беше правилната стъпка - както и вие вероятно сте вярвали, че да откриете всичките саркофази е била *вашата* правилна стъпка.

- Мислите ли, че в цялата тази история може да има нещо, за което дори и самият Клод да не знае? - почуди се тихо, с трепет на надежда Трой.

- Не можем да сме сигурни и в това... - отвърна също толкова тихо Георги, споглеждайки се с Аврил. - Но има едно нещо, в което всички от нашия род винаги сме били сигурни, нали? Че династията Годхънт е достатъчно силна, за да открие всички необходими отговори и да се справи дори и с най-хитрото зло.

- Изначало вярваме, че именно тази сила е била и причината той да избере именно нашето семейство, за да го обвърже толкова тясно с плана си - защото не само това, че вече бяхме започнали да се ровим в случая, го предизвика да наложи акцента си върху нас. Преди неволно да се озовем в неговия капан, ние установихме, че онези, които единствени могат да му помогнат да излезе от своя капан, е нужно да имат доста общи черти с нас и нашите предци - уви, тогава все още не можехме да бъдем категорично сигурни, че той самия вече използваше именно самите *нас и рода ни* за освободението си.

- Не разбирам - примига Трой.

- Нещата произлизат от... корените ни - обясни Георги. - Аз и моят дългогодишен

род Годхънт произлизаме от италианските земи - също като онзи на бащата на Клод, Виторио. А двата рода на баба ти са тясно свързани с френските и английските земи - също като онези на майка му Бернадет. Основата на нашата епоха на свързаните ни родове имат прилика с неговото собствено съществуване, макар и ние двамата, като родоначалници на тази епоха, да сме родени много след него. Но тази връзка бе достатъчна, за да ни направи подходящи за 'размяната му' с нас и отключването на пътя му обратно към свободата. Да бъдат въвлечени само двама от нашия род в затвор, подобен на неговия, не се оказа достатъчно - дори и тези двама да сме ние, патриархът и матриархът. Ние се озовахме очи в очи с Клод тук, в този дял от неговия затвор, когато той установи този факт - и беше разярен. Затова му беше нужно да привлече още двама от вас. Уви, необичайния затвор, в който до скоро и той се намираше с нас, все още е с доста объркан замисъл за нас двамата, затова ние така и не можехме да знаем къде точно из него се намира Клод в конкретния момент - та да отидем и да се опитаме да го спрем. Но той редовно идваше тук и с магия изследваше нас и поведението ни, тъй като това можеше да му е полза не само, за да привлече в капана и други наши наследници, а и в бъдещи потенциални случаи. А ние, уви, бяхме доста по-слаби от него - защото той предварително бе проучил, че главната слабост за споделените ни свръхсили е специалния вълшебен кристал, който неведнъж във времето е съумявал да блокира способностите ни. Така ние от известно време си стоим тук, притежаващи само и единствено нормалните си човешки сили, докато Клод имаше много повече... И именно така успя да привлече и вас.

- Ала когато усещаше, че вие сте на път да откриете и последния саркофаг, за което нямаше как да не се яви пред нас победоносно... у него имаше някаква несигурност. Той вероятно си мисли, че не сме я уловили, но ние я уловихме...

- Този път Клод усещаше, че свободата му наистина е близо, но... имаше и нещо, което го тревожеше. Сякаш нещо в тази свобода не беше напълно сигурно. Сякаш дори и четирима затворени тук от рода Годхънт можеше да не бъдат съвсем достатъчни, за да може той трайно да вилнее там, в света отвън...

- Тоест... може би на него ще му се наложи да вкара *и други* от нашите роднини тук, за да си подсигури трайния престой отвън!? - Трой бе не по-малко ужасен от тази мисъл от съпругата си Селесте, с която се спогледаха ококорени докато тръпки побиваха телата им.

Уви, Георги и Аврил не можеха да отрекат и това. Изпълнени с много тежест от мисълта, че и други наследници на тяхната династия може би вече бяха потенциални мишени за безпощадния магьосник, те отделиха поредните въздишки и кимнаха.

- Но това, че към момента ние изглеждаме губещите не означава, че ще си останем такива - каза тогава Аврил с опита си за увереност. - С Георги не спираме да проучваме възможността да намерим пролука, през която да излезем от този затвор - все пак дори и без да сме създавали наша си версия на саркофазите из различните континенти, ние двамата имаме достатъчно силна друга връзка във външния свят в образите на вас, нашето най-значимо наследство за световите...

Тя се пресегна, за да помилва нещо внука си, с нежни пръсти и усмивка. После погледна благо и Селесте, а междуременно Георги допълни:

- А Клод, освен че подценява тази неразрушима връзка... вероятно не се досеща, че

сега, когато той вече е отвън, а ние двамата сме тук, вътре, при това вече събрали се с вас... това може само да е от полза на това оттук насетне, необезпокоявани и още по-силни, да съградим *нашия* план.